

11. Efendimizin Yumuşak Huyluluğu

Efendimiz Hilm Sahibiydi (Yumuşak Huyluydu)

Hilm, insanın, kendisini öfkelenmesi hâlinde, kontrol altına alması, intikam alma fırsatı doğduğunda affedici olması, hoş olmayan şeylere karşı sabretmesi mânâlarına gelir. Hilm, ağırbaşlılık, sabırlılık ve yumuşak huyluluk demektir. Peygamberimiz, yumuşak huyluluğu ve affediciliği sayesinde her türlü cahiliye kabalığına karşı koyabilmiş ve paslanmış gönüllere girebilmiştir.

Hilm, Resûlullah'ın insanları İslâm'a davette kullanmış olduğu altın bir anahtar gibidir. O bu anahtarı en iyi bir şekilde kullanmış; onunla, son derece inatçı olan Mekke ve civarındaki insanları Allah'a davet etmiştir. Şayet Hz. Peygamber'in bu eşsiz hilmi olmasaydı, getirdiği gerçekleri insanlara bu kadar kısa bir zamanda ulaştırması ve neticeyi elde etmesi çok zor olurdu.

Uhud Savaşında, Peygamberimizin amcası ve süt kardeşi olan Hz. Hamza şehid edilmiş, vücudu parçalanmış Resulullah'ın kendisinin başı yarılmış, dişleri kırılmış, vücudu kanlar içerisinde kalmıştı. Ancak, o bütün bunlara rağmen şu duayı yapmıştır: "Allah'ım kavmi mi bağışla! Çünkü onlar (beni) bilmiyorlar."

Yine bir gün, birisinin Resûlullah'a (sav) gelerek "Ey Muhammed, Adaletli ol!" demesi karşısında O, hiçbir şey yapmaksızın sadece şöyle demiştir: "Yazık sana! Eğer ben de adil olmazsam, başka kim adil olabilir ki?"

Başka bir zaman farklı bir kişi gelip, Hz. Peygamber'in cübbesini arkasından çekerek: "Ya Muhammed! Bana hakkımı ver. İki devemi de yükle. Zira sen, ne kendi malından ne de babanın malından veriyorsun" demiş; ancak O bütün bu kabalıklara rağmen yanındakilere şöyle seslenmiştir: "Bu adama istediğini verin."

Efendimiz; İnsan, hilmi sayesinde gecesini ibadet, gündüzünü de oruçlu olarak geçirenlerin derecesine ulaşır. "Bir kul, Allah katında o'nun rızası için yuttuğu öfkesinden daha üstün bir yudum yudumlamamıştır. Sahabeden Eşec el-Asrî'ye Sende Allah'ın sevdiği iki haslet var: hilm ve haya diyerek, hilmin, Allah'ın sevdiği bir vasıf olduğunu belirtmiştir.

Efendimiz Vefa Timsali idi

Efendimiz (sav) vefa timsali idi. Sözünde durması, vadinden caymaması, kendisine ve çevresindeki ashabına yardımı dokunanları asla unutmaması, dostlarını sık sık arayıp hâl ve hatır sorması, vefat etmiş yakınları yâd etmesi, ümmetini düşünmesi adına büyük fedakarlıklar yapması gibi en geniş mânâda vefayı temsil ediyor ve sadece bu hususiyeti bile onun bir peygamber olduğunu anlatıyordu.

Peygamberimiz hiçbir iyiliği unutmazdı. İyiliğe karşı iyilikle mukabele ederek vefasını gösterirdi. Bir keresinde Habeşistan hükümdarının elçileri Efendimiz'in huzuruna gelmişlerdi. Peygamberimiz onlarla yakından ilgilendi. Ashab'tan bazıları: "Ey Allah'ın Resûlü! Biz hizmet ederiz, siz istirahat buyurunuz!" dediler. Fakat Peygamberimiz (sav) sahabîlerine şu cevabı verdi: "Bunlar, Habeşistan'a göç etmiş olan ashabıma yer göstermiş, ikram etmişlerdi. Şimdi bunlara karşılık bizzat ben de hizmet etmek isterim."

Efendimiz'in insanlarla ilişkisi nasıldı?

Peygamberimiz insanlara çok değer verir, halkla iç içe yaşar, onlardan biri gibi hayatını devam ettirirdi. Bir kimseyle karşılaştığı zaman ilk selam veren kendisi olurdu; tokalaşır, hâl ve hatırını sorardı. Söylenenleri dikkatle dinler, muhatabı ayrılmadıkça yüzünü ondan çevirmezdi.

Enes b. Mâlik, Efendimiz'in (sav) bu özelliğini şöyle ifade eder: "Hz. Peygamber (sav) biriyle karşılaşmış konuşmaya başlayınca o zat yüzünü çevirmediği o kimseden yüzünü çevirmezdi. Biri ile karşılaşmış da elini tutunca, adam elini bırakmadıkça, elini çekmezdi. Ashabı ile otururken ayaklarını asla uzatmazdı."

Peygamberimiz misafire ikram etmeyi sever ve teşvik ederdi. Misafirlerini en iyi şekilde ağırlayan ve onlara ikramda bulunan Peygamberimiz misafire ikram etmeye teşvik etmiş ve misafirini ağırlamayanda hayır olmadığını söylemiştir. Peygamberimiz hediyeleşme üzerinde ısrarla durmuştur. "Hediyeleşiniz ki, sevginiz artsın" buyuran Peygamberimiz hem hediye alır hem de karşılığında bir şeyler hediye ederdi.

Efendimizin (sav.) güvenilirliđi ve emin insan olması

Hız. Muhammed (sav), hayatında bir kere bile yalan söylememişti. O, emin bir insandı. Herkes de O'nu böyle kabul ediyordu. Öyle emindi ki; söz gelimi sefere çıkmayı düşününüz, hanımınızı bir yere bırakmanız lazım geldi gidip hiç tereddüt etmeden Hız. Muhammed'e(sav) bırakabilirdiniz. Siz gelinceye kadar kaşını kaldırıp ona bakmayacağından kesinlikle şüpheniz olmazdı.